

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối: Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

NÊN I TÔI

Tác giả: Phạm Thu Hằng, 12/8

- Con vâng, đi, trái tim tôi không sao hết có đau gì đâu mà con lo, vài bữa nay khỏe nên xuất viện vâng, con lo về sớm đi con gái, đi mất mình về tôi nguy hiểm lắm con.

- Dạ thưa....

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên nên tôi nằm viện. Ông vốn dĩ là một người vô tư lắm, ngay cả khi ông mang trong mình một căn bệnh nan y rồi thế này, Bác sĩ đã chẩn đoán ông không còn sống được trong vòng một tháng. Tôi chưa bao giờ nghĩ ông tôi lại mắc bệnh nặng đến vậy, vì ông đang rất mạnh khỏe, đúng là sinh lão bệnh tử không ai đoán trước được đi đâu. Nhưng ngày sau đó vì viện luôn một ông gọi y gọi đi rồi thì u, đôi mắt sâu thẳm và mờ đục, đôi khi vô tình tôi lại thấy những giọt nước mắt lăn nhè trên má ông, phôi chằng trong lòng nên tôi mang biết bao nỗi tâm sự, biết bao trắng trợn và lo lắng trộm trộm đi đang dần dần khép lại. Tôi thấy thấy ông lắm, đứng xa nhìn ông mà đôi mắt tôi rưng rưng, cảm nguy hiểm cho nên tôi đi về khi bệnh dù là một hi vọng mong manh nhất.

Căn bệnh quái ác đó ngày càng chuyển biến nhanh, đôi mắt của ông không còn được nhìn thấy nữa, sức ông yếu đi rồi thì u, thè dài trong suốt đầu gối. Ngày hôm đó, tôi vào thăm nên.

- Nên con lật quýt nên ăn cho khỏe nghe.

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối: Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

- Con. Tôi tắt vò quýt và dứt tiếng múi cho ông ăn.

- Quýt ngọt quá con, ngọt thật. Tôi nghe ông nói vậy mà vui lắm, khi miệng cậu dù biết ông sẽ không nhìn thấy được cậu nh phúc đó của tôi... Một lúc sau ông hỏi tôi.

- Mà tiền đâu con mua đây? Bữa sau con vào thăm nhà chị đừng mua đồ ăn nữa, nhà ăn sẵn sẵn rồi. Con còn đi học nữa đó tiền đó tiêu hết đi, con cứ gắng học nghe, con phải học thật giỏi, sau này trở thành nhà giàu có mới được. Nhà không biết có được số của chị ngày thấy con được làm cô dâu không nữa.... sao mà khó quá con ài...

Tôi đã khóc khi nghe ông nói với tôi như vậy, thấy xót xa thấy ông nói rồi thì u. Một con người bị căn bệnh nan y hành hạ từng giờ từng phút như ông nói với tôi với nỗi lo lắng cho con cháu từng li từng tí. Đói với ai trong chúng ta gia đình là thiên lương nhất, là mái ấm hạnh phúc của đời người. Dù có bệnh như ông với nỗi vất vả gia đình, đó là tình cảm cao cả và đáng trân trọng nhất.

Số của cậu của tôi ngày càng yếu đi, ông không thể chịu được căn bệnh được nữa mà cứ dù đã được gia đình cố gắng chăm sóc nhưng ông vẫn không qua khỏi. Tôi đã ra đi trong một đêm khuya tỉnh ngủ, với thời tiết se se lạnh của mùa đông. Có lẽ đời với tôi không có nỗi đau nào bằng nỗi đau mất đi người ông mà tôi yêu quý nhất. Ông đã với với tôi gần bên kia cuộc đời, nhưng ai rồi cũng đến lúc dừng chân tại đó. Nhưng thật đáng buồn là nỗi tôi ra đi quá sớm để cho con cháu mất nỗi buồn không thể nào quên được.

Kể từ đó căn nhà như trở nên trống vắng, vì vắng bóng mặt người, thấy người ngoài nhìn vào biết làm sao được, người đã đi rồi thì có bao giờ quay trở lại được đâu, suốt một cuộc đời với tôi đã chịu đựng khổ rồi thì u, hy sinh cả cuộc đời vì con cháu.

Như tôi vẫn dĩ làm nghề bán, quanh năm lên đê trên biển, cái nắng và với mặt của nắng biển làm da ông đen sạm, tay ông chai sần. Khi về già ông không ngừng lao động, hết bám biển rồi lại bắt cá trên sông để bán cho con cá nuôi con cái trở thành. Đâu ai hiểu thấu được nỗi vất vả của cậu cằn nhằn lên đôi vai của ông.

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối: Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

Vì thơ ông viết con yêu cháu nên cha bao giờ ông than thuở mất thân ông gánh vát hết tất cả. Bây giờ nghe lời thơ ông tôi rất nhớ.

Nhớ những ngày còn bé, được ông nắm tay, thích làm nũng được ông nắm tay mua kẹo, tôi thơ ông làm trong tôi ông là sự mát. Mẹ tôi nói về đũa thơ ông nắm tay vá quần, khâu quần ở trường hiên nhà, lúc nào ông cũng ngồi, nhìn ra trường nhà như đang hóng tôi về. Nhớ những buổi trưa hè ông hay đưa võng với tôi, được cho tôi nghe những bài thơ mà ông tay viết, ông tôi làm thơ hay lắm, có lần ông đọc một bài thơ mà tôi nhớ mãi không bao giờ quên.

“Mất buổi trưa gió Nam về thổi xuông

Mát ngoài da mát cả trong tim

Bà ra đi con cái biết đâu mà tìm

Tìm không được về nhà khóc luôn theo...”

Ông tôi bỏ bài thơ này được viết lúc bà nắm tay tôi đi xa, vì cuộc sống mưu sinh gặp nhiều khó khăn, nên nên chúng lên nhau, bà nắm tay tôi đã bỏ vào Đăk Lăk ông có đi tìm bà nhưng không được, sau này bà nắm tay tôi đã quay trở về bên gia đình, thế đó cuộc sống mới làm tôi viết được. Bây giờ nghe lời hai dòng một mất cả rừng rừng tôi cứ che đi, cảm xúc của mình những buổi chiều về nhà nắm tay, về trường nhà nhưng vẫn không còn được thơ hình như ông tôi nắm tay vá quần, khâu quần ở trường hiên nhà, không còn được nghe ông đọc thơ, được nghe ông chép vào sổ để anh em.

- Nhớ lời con nhớ nắm tay, nắm tay nói nắm tay không có buồn gì hết, nắm tay về về con mà sao nay nắm tay đi luôn rồi, nắm tay không về nữa...

Mùa đông năm ngoái ông nắm tay còn mang cá ông bắt qua cho tôi ăn, mẹ tôi mua cá về nhưng ông nắm tay nắm tay gió qua nhà tôi đem con cá to qua cho tôi ăn. Về, về mà mùa đông năm nay nắm tay đi

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

mặt rời, nơi không còn bên tôi nữa.

Dù mọi chuyện như thế nào, cuộc sống có thay đổi ra sao thì tôi cũng không bao giờ quên được hình bóng ông tôi, mặt người ông tôi yêu quý nhất. Tôi sẽ cố gắng thực hiện những lời dặn dò ân cần của ông lúc ông còn sống. Mùa đông năm nay căn nhà trống nên vắng vẻ vì thiêu u bóng dáng ông, còn biết bao nhiêu điều tôi dành tặng cho ông mà chưa được. Ông vẫn sống trong tôi, mãi trong cuộc đời tôi biết bao vì hai từ: "Ông tôi"